

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Lynne Marshall
Kampányfogás

Nina Singh
Érdekházasság spanyol módra

Andrea Bolter
Nekünk mindig megmarad Párizs

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Janet Maarschalk, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A mű eredeti címe: *Date of a Lifetime* (Harlequin Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Hajnal Gabriella

© *Nilay Nina Singh, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A mű eredeti címe: *Spanish Tycoon's Convenient Bride* (Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

© *Andrea Bolter, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A mű eredeti címe: *Captivated by Her Parisian Billionaire* (Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Simon András

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 107. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-337-0

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lynne Marshall
Kampányfogás

1. FEJEZET

Eva DeLongpre leült a számítógépe elé, hogy amíg tizenegy hónapos fiacskája, Noah szunyókál, dolgozzon egy keveset. Apró dolgozószobája egy fákkal körbevett, füves udvarra nézett, és a nyitott ablakon keresztül az orrát megcsapta a vidéken őshonos babérfák jellegzetes illata. Imádta a ház minden zugát, amelyet nagyanyja segítségével tavaly vásárolt, de legalább annyira hálás volt a fényűző életmódért, amelyet otthona nyújtott.

Egy évvel ezelőtt nem gondolta volna, hogy ilyen nehéz összeegyeztetni a munkát és a gyereknevelést. A nagyanyja támogatása nélkül el sem tudta képzelni, mihez kezd. Ő jelentette számára a biztos hátteret, és mindent, amit egykeként a felnőtté válás rögzös útján nélkülöznie kellett. Anyja példájából okulva kínosan ügyelt rá, hogy a mindennapjait ne a munkája uralja, és amikor az örökbefogadás hivatalossá vált, úgy döntött, otthonról dolgozik tovább, és annyi időt tölt Noah-val, amennyit csak lehet.

A *Valóra vált álmok* weboldalra az utóbbi huszonnégy órában ismét temérdek üzenet érkezett. Los Angelesből Santa Barbarába költöztetett nonprofit vállalkozásával a hatvan pluszos generáció képviselőinek próbált kedvezni. Az egyik levél azonnal felkeltette az érdeklődését.

A nevem Savannah Schuster. Nyolcvannégy éves vénkisasszony vagyok – más szóval aggszűz –, és nemrég a korai demencia jeleit fedezték fel nálam.

– Manapság, Ms. Schuster, úgy mondjuk, szingli – mormogta Eva. – Mint én.

Nyugalmozott titkárnő vagyok. Sosem voltam férjnél.

Minden vágyam, hogy egyszer az életben egy jóképű férfival randevúzhassak. A választottam se nem híres, se nem elérhetetlen, de a személye maradjon az én titkom, amíg érdemleges választ nem kapok.

Ha egy mód van rá, azelőtt szeretnék sort keríteni a dologra, hogy a betegség elhatalmasodik rajtam.

Számíthatok a segítségére?

Köszönettel,

Savannah

Eva az ehhez hasonló elképesztő kívánságokat a múltban előbb a munkatársaival beszélte meg, manapság azonban az első, akivel megosztott mindent, újonnan megtalált ikertestvére, Lacy volt.

– Ezt nem fogod elhinni – mondta, amikor Lacy felvette a telefont.

Minden lehetőséget megragadtak, hogy pótolják a kicsivel több mint harminc évet, ami az életükből kimaradt. Naponta többször hívták egymást, akkor is, ha nem igazán volt fontos.

– Egy tucat megrendelésem van azonnali elvitelre. Visszahívhatlak kicsit később?

– Hát persze.

Lacy egy büfékocsit üzemeltetett, az jelentette számára a megélhetést, és Eva tökéletesen megértette, hogy testvérenek a munka az első.

Ha nincs az a rózsaszínű furgon és annak rézvörös hajú és kék szemű tulajdonosa, aki külsőre többek állítása szerint megszólalásig hasonlít Evára, soha nem ismerte volna meg az ikertestvérét. Hogy a véletlen műve, vagy így kellett történnie, nem tudta, de Eva mérhetetlenül hálás volt, hogy így alakult. Csupán azt bánta, hogy nem korábban. Ha az élet kegyetlen tréfát is űzött velük, egy hónappal ezelőtt végül mégis egymás útjába sodorta őket a sors.

Lacy hívására várva Evát egyre inkább furdalta a kíváncsiság, ki lehet Ms. Schuster választottja, ezért késlekedés nélkül válaszolt az idős hölgy levelére. Egyelőre nem ígért semmit, de további információkat kért.

A válasza nem kellett soká várnia, amiből arra következtetett, hogy nyolcvannégy éves

ügyfele vagy magabiztosan használja a számítógépet, vagy van okostelefonja. Az elmúlt fél év során többször is kénytelen volt megállapítani, hogy nagy hiba alábecsülni az idősebb generáció képviselőit. Akkor is, ha divatjamúlt kifejezéseket használnak.

Kennedy elnök hivatalba lépése óta vágyom rá, hogy egyszer egy jóképű politikussal randevúzhassak. A jelöltem Little River Valley sármos polgármestere, Joe Aguirre.

A tény, hogy egész mondatokat használ, és stílusosan fogalmaz, csak megerősítette Evát, hogy csakugyan egy idős hölgygel van dolga. De vajon miért egy politikusra esett a választása? Őt nem érdekli sem a politika, sem pedig a politikusok. Persze most nem róla van szó. Ráadásul a kérés anyagi szempontból sem igazán megterhelő, hiszen a helyi éttermek nem túl drágák. Az alapítvány elsődleges hitvallása, hogy örömet és vidámságot vigyen a hozzá fordulóknak mindennapjaiba, állítsa őket bármilyen kihívás elé az élet, vagy keserítse meg életüket bármilyen krónikus betegség.

Töprengését mobiljának csengése szakította félbe. Lacy hívta.

– Szia! Kérhetném valamiben a tanácsod?

– Persze.

– Van egy kliensem, akinél nemrég súlyos betegséget diagnosztizáltak, és akinek minden álma egy randi – foglalta össze röviden Eva az ügyet, amelyben Lacy véleményét kérte.

Lacyt első körben nevetésre sarkallta a kérés, aminél furcsábbat még sosem hallott, és jókedve Evára is átragadt.

– A levele alapján őszintének tűnik – mondta. – Szívszorító.

– Ezért szeretem ennyire ezt a munkát. Imádom, ha olyasmit tehetek valakiért, amit egyedül nem áll módjában megvalósítani. Főleg, ha elesett, vagy anyagi nehézséggel küzdő emberről van szó.

– Segítened kell neki – vágta rá habozás nélkül Lacy. – És Joe rendes fickó.

– Akkor mindjárt neki is látok a papírmunkának! – sóhajtott Eva megadón.

Bár nem fűlt a foga hozzá, hogy egy politikussal egyezkedjen, Savannah megérdemli, hogy a kívánsága teljesüljön. Lehetőleg addig, amíg még szellemileg ép. Egy álmorandi nem tartozik a teljesíthetetlen óhajok közé. Mivel Lacy csupa szépet mondott róla, Eva úgy döntött, utána néz kicsit a pasasnak.

Rákattintott az egyik interneten talált képre. Hű! Savannah-nak kitűnő ízlése van. A divatos fekete haj, oldalt rövidre vágott, a tetején hosszabb tincsekkel és választékkal, illetve a sűrű szemöldök keretezte átható szempár láttán Eva szíve vadul kalapálni kezdett. Az összképet klasszikus római orr és érzéki száj egészítette ki. Az öltönyt viselő alak nemcsak vonzó volt, de hihetetlenül szexi. Talán mégiscsak le tudja győzni a politika iránti viszolygását. Ha másért nem, hát Savannah kedvéért.

– Ma este nálunk vacsorázol? – érdeklődött Lacy.

– Ki nem hagynám.

Amióta egymásra találtak, el sem lehetett választani őket egymástól. Eleinte csak együtt ebédeltek, vagy kávéztak, aztán naponta hívták egymást. Soha nem fogytak ki a mondanivalóból, aminek hála egyre több különbséget fedeztek fel a másokban, ám a kettejük közötti kapcsolat egyre csak mélyült. Lacy irányításmániásnak nevezte Evát, ő pedig arra bátorította Lacyt, hogy merjen nagyot álmodni, és bővítse a vállalkozását.

Eva mosolyogva tért vissza a papírmunkához. Szakmai hírnevét azzal a jótékonysági szervezettel alapozta meg, amelyet nagyanyja alapítványi vagyónával hozott létre, és amely az utóbbi öt évben már sok ügyfél kívánságát teljesítette. Munkája minden percét imádkozta, beleértve magát az adománygyűjtést is. Ez a mostani megbízás nemcsak a kliens kívánsága kapcsán volt különleges, hanem azért is, mert Savannah pont a századik ügyfele.

Los Angeles-i cégét még csak tavaly hagyta hátra, ám mára már Santa Barbarában is kiterjedt ügyfélkörrel rendelkezett. Míg előzőleg főként fiatalokon próbált segíteni, jelenleg az idősebb korosztály volt ténykedésének célközönsége. Ezzel egyrészt nagyanyja előtt akart tisztelegni,

másrészt viszont csak egy efféle váltás segíthetett neki túljutni azon az érzelmi válságon, amelyen egyik fiatal ügyfele miatt volt kénytelen keresztülmenni. A tizenéves kismama, akiről terhessége félidejében derült ki, hogy rákos, alapjaiban változtatta meg az életét. Yolandának az volt az utolsó kívánsága, hogy születendő gyermeke igazi családban nőhessen fel, fiatalkorát ne nevelőotthonban vagy nevelőszülőknél kelljen töltenie.

Örökbefogadott gyermekként, Evának egy percig nem volt kérdés, hogy mit kell tennie, jöllehet, nem úgy tervezte, hogy egyedülálló anyaként vállal gyermeket. Közte és Yolanda között mély barátság szövődött, és a szülést követő pár hónapban is tartották a kapcsolatot, mígnem a fiatal nő feladta a rákkal szemben folytatott küzdelmet. Viszont abban a tudatban halt meg, hogy gyermeke a lehető legjobb helyre került, és meglesz mindene az életben.

Bár Eva élete gyökerestül megváltozott, de pozitív értelemben.

Amikor Noah hangos sikkantással jelezte, hogy a békés szunyókálásnak vége, Eva rendet rakott az íróasztalán, majd bezárta maga mögött az ajtót. Irodája volt az egyetlen hely a házban, ami tiltott terület volt fia számára.

Ami egy hónappal ezelőtt még elképzelhetetlen lett volna, mára szinte mindennapossá vált. Mindannyian együtt ülték körbe az asztalt Zack házában. Zack, Emma, Lacy, Eva és a kis Noah.

– A vacsora tálalva – mondta Lacy. Kivette a sütőből az ínycsiklandó csőbensültet, és az asztalra helyezte egy hatalmas tál saláta és némi friss kenyér mellé. – Szolgáljátok ki magatokat. Emma, kincsem, kezded a sort?

A kislánynak nem kellett kétszer mondani. Eva az elmúlt időszakban már megtanulta, hogy testvére currys-brokkolis csirkéjének nincs párja, és a legkifinomultabb fine dining étteremben is megállná a helyét. A gondolat, hogy Lacy és Emma a közös főzéseknek és kézimunkázásnak hála az utóbbi időben ilyen közel kerültek egymáshoz, szintén melegséggel töltötte el a szívét.

A tizenegy hónapos Noah rúgkapálva és élénken hadonászva ült az etetőszékében, és várt a sorára. Neki Lacy, mint mindig, az életkorának megfelelő finomságot készített.

– Ugye tudod, hogy a hatalmas étkezőasztalnál is ehetnénk? – kérdezte Zack, aki utolsóként lépett a tálalóasztalhoz.

– Hogyne tudnám, de itt kényelmesebb és sokkal kevésbé formális, nem igaz, Emma? – Lacy a kislányra nézett cinkosan.

– De igen.

Evát teljesen lenyűgözte, hogy Lacy milyen hamar beilleszkedett új családjába, és mennyire kiegyensúlyozottnak tűnik. Ami az asztalt illeti, sok jó ember kis helyen is elfér, és Eva cseppet sem érezte magát feszélyezve a közelükben.

– Lacy mesélt az új megbízásodról.

– A randira gondolsz? – Eva jövődöbéli sógorára pillantott, akin látszott, hogy fülíg szerelmes a testvérebe. – Valóban van egy kedves idős hölgy, akinek minden vágya, hogy a szexi polgármesteretekkel randizzon.

– Ezt könnyen tető alá hozhatjuk – folytatta Zack. – Tudod, az idősothton kapcsán napi szintű munkakapcsolatban vagyunk. Joe jó ember. Bár engem a külseje legkevésbé sem hoz lázba.

– Semmi sikamlós szurkapiszka? Végtére is politikus. – Nehezére esett félresöpörni az előítéleteit.

– Az égvilágon semmi. Egész életében itt élt, és nagyon szeretnénk, ha továbbra is hivatalban maradna. Ez a randi dolog reklámfogásnak sem volna rossz.

– Az utóbbi időben sajnos rájár a rúd – jegyezte meg Lacy. – Az ellenlábasa kikezdte, amiért megvétózta, hogy egy gyorsétterem-lánc két drive-in egységet nyisson a városban, mondván, hogy az időseknek pont efféle pénztárcabarát helyekre volna szükségük.

– Gyorskajára? – képedt el Eva. – Aligha.

– Ugye? Egészséges, tápanyagdús fogások, nem pedig agyonsózott, zsírban tocsogó ételek kellene nekik. Nem lehet cél, hogy mindenkit a stroke fenyegetsen – vette át tőle a szót Lacy, mintha csak olvasott volna testvére gondolataiban.

– Ha szeretnéd, akár már ma este felhívom Joe-t.
– Ez kedves tőled, Zack – mondta Eva, miközben a zsemléjét vajazta –, de át kell még gondolnom ezt-azt.

– Oké, de kérlek, ne feledd, hogy egy ilyen akció kifejezetten növelné a népszerűségi indexét, elsősorban az idősebb korosztály körében. A fickó túl szerény, hogy kiálljon a főtérré, és verje a mellét, viszont ily módon számos szavazatot szerezhetne.

– Látom, elkötelezett híve vagy.

– Mindketten azok vagyunk – vágta rá Zack és Lacy egyszerre.

– Jelentkezem, mihelyt döntöttem, rendben?

– Ahogy akarod – hagyta rá Zack, majd jókora adag brokkolis csirkét gyömöszölt a szájába.

– Jut eszembe – kezdte Lacy –, anyukáddal sikerült már kapcsolatba lépned?

Eva megrázta a fejét. Anyja ahelyett, hogy élvezte volna nagymamái teendőit, és hasznos tanácsokkal látta volna el, valahol a világ másik végén csatangolt. Mentségére szóljon, Bridget már azelőtt jelentkezett az egy évig tartó világ körüli útra, hogy Evában egyáltalán felmerült volna az örökbefogadás kérdése. Mivel a kikötők környékén elég vacak az internet, Evának már jó ideje fogalma sem volt róla, hogy maholnap hetvenéves anyja épp merre jár.

– Próbáltam elérni Skype-on többször is, de még egyszer sem sikerült. E-mailt is küldtem neki, amelyben megírtam, hogy volna hozzá pár kérdésünk.

Lacy nem sokkal a megismerkedésük előtt bukkant néhány iratra a padláson, amelyek felfedték előtte az igazságot, miszerint egy hónappal a születését követően örökbe fogadták. De csak az anyja. Amiből arra következtetett, hogy apja valóban a vérrokona, bár ezt már sosem tudja tőle megkérdezni, ahogy a köztük lévő vérségi köteléket már egy DNS-vizsgálat sem tudja megerősíteni. Ami viszont Eva és Lacy vonatkozásában egyértelművé tette, hogy ők ketten egypetéjű ikrek.

– Ne add fel! – kérte Lacy, miközben leszedte az asztalt, majd nekiállt mosogatni. – Az örökbefogadásoddal kapcsolatos iratokat megtaláltad?

– Ahhoz Los Angelesbe kellene mennem, és őszintén szólva arra most nincs időm. Azonkívül, nem szívesen turkálnék a holmija közt anyám engedélye nélkül. Csak annyit tudok, hogy zárt örökbefogadás volt.

Vagyis Bridget nélkül nem lesz könnyű felgöngyölíteni a szálakat.

Joe Aguirre rendkívül elfoglalt ember volt. Rámenős kihívójával szemben, aki az olyan piszkos ügyletektől sem riadt vissza, mint az a svindli a gyorséttermek körül, a város irányítására, ügyvédi praxisa fenntartására vagy pénzalapok előteremtésére alig maradt ideje. Az újraválasztási kampányról már nem is beszélve.

Az íróasztalánál ülve most is épp azt az ütemtervet kereste, amelyet kicsivel korábban legjobb barátja és kampányfőnöke, Mike Machado nyomott a kezébe. Az asztalán halomban heverő papírok között azonban sehol sem találta. Az utóbbi időben sajnos felettébb szétszórt volt.

Ahogy székében megpördült, pillantása a város alapító okiratára esett, amelyben fehéren-feketén ott állt, hogy a település határain belül nincs helye üzletláncoknak. A városiak minden igényét kielégíti a maga nemében egyedülálló áruház, és a többi kisebb kereskedelmi egység. Nem is értette, miért kellene bármin változtatni.

Ám a választási kampány hevében ellenfele egyszer csak azzal állt elő, hogy az időseknek olcsó gyorséttermek kellenek, és rögeszméjévé vált, hogy meg kell változtatni a város alapító okiratát.

– Hol a csodában lehet az a nyavalyás papír? – hergelte magát tovább a férfi, miután már tűvé tett érte mindent.

Volt annyira bölcs, hogy tudja, mindez csak mondvacsinált probléma, kihívója így akart reagálni az általa előirányzott költségvetési megszorításokra, amelyek során jelentős megvonásokat akart foganatosítani, többek között olyan kormányzati pénzből finanszírozott vállalkozások kapcsán, amelyeknek egyike ellenfele érdekeltségi körébe tartozik. Hogy áldását adta egy negyed felépítésére, ahol a hatvanon felüli polgárok találnak majd otthonra, ugyancsak kiverte a biztosítékot néhány helyi befektetőnél, akik már Little River Valley-be költözésük előtt megtollasodtak, és akik cseppet

sem éreztek elköteleződést a városka iránt, viszont teljes mellszélességgel támogatták ellenlábását. Semmi szín alatt nem fog teret engedni Louella elmebeteg törekvéseinek.

Amikor mobilja megcsörrent, azonnal kihangosította.

– Aguirre.

– Joe!

Emlegetett számár. Bár a legjobb barátja kereste, nem volt kedve társalogni.

– Que pasa, Miguel?

– Láttad a legfrissebb mutatókat?

Még szép, hogy látta, és az min változtat? Louella Barnstable-t a gondolataiból is szeretne volna kitörölni.

– Ütős PR-fogásra volna szükségünk, még hozzá hamar. Van bármi ötleted?

– Az eddigi érdemeimen túl? – sóhajtott egy nagyot, majd hozzátette: – Az égvilágon semmi.

– Ez a te bajod. Túl merev vagy. Jobban meg kellene nyílnod. Többet kellene mosolyognod.

– Te is tudod, hogy az nem az én stílusom.

– Ha Louella folyton fogást talál rajtad, valamivel kénytelen leszel előrukkolni.

– Rendben. Akkor ezentúl ha kell, ha nem, negédesen vigyorgok, és a gyerkőcök buksiját simogatom.

– Remek. Menj emberek közé! És a kézfogásról se feledkezz meg.

Joe ismerte a dörgést, mégsem fűlt hozzá a foga. Persze hogy törődik az emberekkel. Mi másért akarna indulni másodszor is a választáson? Viszont ügyvédként már hónapok óta nem volt egyetlen új ügyfele sem. Jóllehet polgármesterként nem tervezett hosszú távra, a dolog mégis aggasztotta.

– Holnap reggel a napom a főutcán kezdem.

– És egy reggelivel Donna Leenél.

– Remek ötlet. Azzal mindjárt fel is hívhatom a helyiek figyelmét arra, hogy már most is vannak a városban olcsó étkezdék, ahol finomat főznek, és tányérből ehet az ember. Nem kell ide gyorsétterem egy se.

– Ezt már szeretem. Ügyelj rá, hogy a helyi lapban is írjanak a látogatásodról.

– Az nem a te dolgod volna?

– Az enyém, viszont pillanatnyilag fontosabb dolgok foglalkoztatnak. Kezdetnek jó terv, de az üdvösséghez kevés lesz.

Joe megdörzsölte az arcát. Gyűlölte a nyilvánosságot. A spontaneitás rettenetesen távol állt tőle. Mivel többnyire az irodájába zárkózva dolgozott, sokan a létezését is megkérdőjelezték.

– Jól hangzik. Buenos noches, Miguel!

– Neked Mike, Jose!

A baráti viccelődés eszébe juttatta, hogy ők ketten gyerekkoruk óta jó barátok. Hatévesen már az általános iskola első osztályában a mély vízbe dobták őket. Joe szülei épp csak annyit tudtak angolul, hogy a munkában boldoguljanak, odahaza viszont spanyolul beszéltek. Eleinte ő maga is csak pár angol kifejezést tudott, azt is a tévéből. Kettejük életre szóló barátsága is nagyjából akkor kötöttetett. Azóta hosszú utat tettek meg.

2. FEJEZET

A Donna Lee's egy apró, pár évvel ezelőtt teljeskörűen felújított, rusztikus hangulatot árasztó, mindig forgalmas falatozó volt a városka szívében. Joe korán érkezett. A foglalást természetesen Mike intézte. Egy felszolgáló máris az asztalához kísérte, bár szíve szerint inkább telepedett volna le a pultnál egy csésze kávé mellé, ahogy a munkába igyekvők többsége. Közöttük sosem érezte magát feszélyezve, elvégre is őket képviselte, és a város nekik hála működött. Bár az elszeparált bokszt nem nyerte el a tetszését, megköszönte az étlapot, amelyet Mandy rögvést a kezébe nyomott.

A bokszt az étterem bejárati frontja mögött bújt meg, ahonnan Joe rálátott a korán reggel mindig nyüzsgő főutcára. Hitetlenkedve rázta meg a fejét. A legjobb barátja és kampánymenedzsere, Mike, ezúttal sem hazudtolta meg magát. Ennél szembetűnőbb helyet keresve sem találhatott volna számára.

Mike burkolt utasításait követve Joe barátságosan mosolygott mindenkire, aki csak betévedt az étterembe. A dolog annyira lekötötte a figyelmét, hogy a kávéval visszatérő Mandyt meglátva döbbsent csak rá, hogy az étlapba még bele sem nézett. A következő pillanatban Mike bukkant elő a semmiből.

– Micsoda meglepetés! – jegyezte meg tréfásan.

– Nem hagyhattam, hogy a legjobb barátom egyedül reggelizzen – mondta Mike, majd intett a helyi lap fotósának, hogy lépjen közelebb. Mandy felszisszent.

– Nem szükséges maradnia, Mandy – jegyezte meg Joe a kínos pillanatot követően.

– Nem szeretek fotózkodni, de magáért, Joe, megteszem. Akarom mondani, Aguirre polgármester.

– Csak Joe. És köszönöm. – Ő sem rajongott a sajtófotókért, de a kampány kedvéért tudta, hogy nem mondhat nemet. Végül is a cél szentesíti az eszközt.

Miután Mandy felvette a rendelést, Mike azonnal a lényegre tért.

– Ma reggel érdekes megkeresés érkezett.

– Engem is érint? – kérdezte Joe, és nagyot kortyolt a kávéjából.

– Még szép. Ahogy manapság minden, történjen bármi – vigyorgott a férfi. – Hallottál valaha a Valóra vált álmokról?

– Ez egy dal? – kérdezte Joe, majd Mike gúnyos ábrázatát látva hozzátette: – Nem.

– Ez egy nonprofit szervezet, amely az emberek kívánságának teljesítésére szakosodott.

– Értem. És hogy jövök én a képbe?

– Városunk egyik idős polgára a kívánsága kapcsán téged említett.

– Engem? – képedt el Joe. A meglepetéstől a szája is tátva maradt, és a sajtófotós pont ezt a pillanatot választotta, hogy újból lekapja. – És vajon mit akar?

– Egyelőre nem tudom, de amilyen hamar csak lehet, kiderítem – közölte Mike, majd a következő pillanatban felugrott, fogta a mobilját, és kirohant.

Joe az órájára pillantott. Ki a csoda veszi fel a telefont reggel nyolckor? Mélázása közben megérkezett Mandy, és már szervírozta is a reggelijét. Pont, amikor lenyelte az első falatot, és mézédesen a felszolgálóra mosolygott, a vaku ismét villant. Az eredmény ezúttal talán kevésbé lesz teátrális.

Mire Mike visszaért, Joe már majdnem végzett a reggelijével, barátja tükörtojása viszont időközben kihűlt.

– Jó hír – szögezte le a férfi azonnal, majd leült, és pirításával tunkolni kezdett. – Egy nyolcvannégy éves, kedves idős hölgy, Savannah Schuster minden vágya, hogy randevúzzon veled.

Joe teljesen ledöbbsent, de elfojtotta vigyorát, pedig tűkön ült, hogy megtudja a részleteket, amivel Mike nem is késlekedett. Joe nem értette, hogy mozdíthatná mindez előre a választási kampányt, amelynek épp a kellős közepén járnak.

– Miért vágsz ilyen értetlen képet? – érdeklődött Mike. – Pont ez kell, hogy felpeszdüljön végre körülöttem a levegő. Maga a főnyeremény. Városunk egyik kedves idős polgára hisz benned, és minden vágya, hogy eltöltsön veled kettesben egy estét. Említettem, hogy a hölgy a demencia korai tüneteitől szenved? Szóval az idő sürget.

– Ez tényleg jó ötlet?

– A lehető legjobb – vágta rá Mike, és reggelije utolsó morzsáját is eltüntette a tányérjáról.

– Kiváló alkalom, hogy bebizonyítsd, milyen jószívű vagy. És ez itt a lényeg. Végre tettekkel is bizonyíthatod, amiről eddig csak beszéltél. Itt az ideje, hogy mindenki megértse végre, hogy mennyire szíveden viseled az idősek problémáit. Képzeld csak el, mekkora örömet szereznel életed alkonyán ennek a kedves idős hölgynek.

– Hadd gondoljam át. Első hallásra szenzációhajásznak tűnik a dolog. És ezt nem akarom.

– Rendben, gondold át, de még ma hozd meg a döntést. Minél előbb lépünk, annál jobb. És ezt most mint kampánymenedzsered mondom.

– Délután hívlak – felelte Joe, majd a kasszához lépett, hogy rendezze a számlát. A távozását újabb fotó örökítette meg.

Joe épp csak nekilátott irodájában a munkának, amikor megcsörrent asztalán a telefon.

– Annyira örülök, hogy sikerült elérnem, polgármester úr! – mondta Eva DeLongpre, miután bemutatkozott.

Az utóbbi időben a jelenleg kampányközpontként is funkcionáló ügyvédi irodája leginkább felbolydult méhkasra hasonlított. Nem tartotta etikusnak, hogy a polgármesteri hivatalt efféle célokra használja, így aztán cseppet sem lepte meg, hogy a nő itt hívja.

– Állok szolgálatára – mondta.

– Remélhetem, hogy Mr. Machado tájékoztatta az ügyről, aminek kapcsán keresem?

Szóval az asszony a randevú miatt hívja.

– Igen, és úgy vélem, remek ötlet. Bár el nem tudom képzelni, Ms. Schuster választása miért rám esett.

– Mert Jack Kennedyre emlékezteti.

– Csakugyan? – Hirtelen vagy száz kérdés fogalmazódott meg benne.

– Rendkívül boldoggá tenné Savannah-t, ha beleegyezne. Bizonyára tudja, hogy ügyfelemnél nemrég a demencia korai jeleit diagnosztizálták. A dolog figyelemelterelésnek sem volna utolsó. Egyetlen este, amit elraktározhat az emlékeiben, mígnem...

– Mígnem végképp elhomályosodik az elméjében minden. Értem.

– Pillanatnyilag csak a mának él, és a maga társaságára vágyik.

– Mert George Clooney nem ér rá.

A nő gurgulázó nevetése meglepte, de tetszett neki.

– Épp ellenkezőleg. Soha nem volt más opció.

– Rendben. Legyen – egyezett bele, de a gondolatai hirtelen elkalandoztak. – De mondja csak, magából hogy lett jó tündér?

– Nem nevezném magam annak – nevetett ismét önfeledten Eva. – Csak egy hóbort, ami a hivatásommá vált. Sokat köszönhetek a közösségnek, ahonnan származom, szóval egy percig sem volt kérdés számomra, hogy ezt szeretném csinálni. A sors születésem óta a tenyerén hordoz. Annyira, hogy talán meg sem érdemeltem azt a sok jót, amiben részem volt.

– Ez dicséretes. Tulajdonképpen mit végzett?

– Üzleti tanulmányokat folytattam, de a pszichológia is érdekelt, kiegészítő szakon azt is elvégeztem. A nonprofit szférában a kettő jól összeegyeztethető.

– Megfontolom az ajánlatát, és még ma visszahívom, Ms. DeLongpre.

– Rendben, de szólítson nyugodtan Evának.

Miután elköszöntek egymástól Joe úgy határozott, keresgél egy kicsit a neten. A Valóra vált álmok honlapján kezdte. Az ott látottak alapján az asszony nem árult zsákbamacskát. A szervezet valóban azzal a nemes céllal jött létre, hogy kedvében járjon az időseknek. Savannah kívánsága

semmiségnek tűnt a többiekéhez képest. Kivéve azt a tényt, hogy demenciában szenved, és elveszítheti az emlékeit. Ha tényleg az minden vágya, hogy vele vacsorázzon, nem mondhat neki nemet.

A kutakodást Evangelina DeLongpre profiljának tanulmányozásával folytatta. Nahát! A nő kiköpött mása Lacy Wintersnek, Zack Gardner menyasszonyának. Vajon rokonok? Bár vörös haját másként viselte, finoman kifestett, valószínűleg ragyogó kék szeme hipnotikus hatással volt rá. Tökéletes profilkép, de nem dől be a látványnak. Aztán elolvasta a szakmai önéletrajzát. Egy újabb elkényeztetett gazdag lány, aki emberbarátként aposztrofálja magát. A telefonban őszintének tűnt, mint akit bűntudat gyötör, de ő nem hagyja magát megtéveszteni. A múltban épp elég hasonló kaliberű nővel volt dolga, hogy egy életre megtanulja, jobb, ha távol tartja magát tőlük.

Victoria kedvéért, akibe még az egyetemen szeretett bele, a csillagokat is lehozta volna az égről, hogy boldoggá tegye, ám ő folyton falat emelt kettejük közé. Távolságtartó volt, és a szexért sem volt különösebben oda. Bár ő istenítette, neki semmi sem volt elég. És ezt az orra alá is dörgölte.

Máig nem értette, hogy volt képes összeszűrni vele a levét. Csúnyán váltak el egymástól, és a szakításuk Joe-t nagyon megviselte. Annyira, hogy azóta is állandó bizonyítási kényszertől szenved. Hogy igazolja, Victoria és minden más lány is tévedett. Őt nem érdekli sem a pénz, sem a pozíció. Anélkül is értékes ember.

– A pénz senkit nem tesz értékesé – motyogta halkán, miközben egyre mélyebbre ásta magát Evangelina DeLongpre múltjában. Az édesanyja korábban ingatlanügynökként dolgozott Los Angelesben, és csak nemrég vonult vissza. A jólétnek hála, amiben felnőtt, Evának nyilván egyetlen napot sem kellett dolgoznia. Ám Victoriával ellentétben, aki a gazdagsággal járó előjogot kézenfekvőnek vette, nonprofit vállalkozásba kezdett. Hogy másoknak segítsen. Amióta Victoria férjhez ment egy idegsebészhez, a jótékonykodás kimerült nála annyiban, hogy a gazdagoknak és híreseknek szervezett partikat. Vajon tudja, hogy időközben belőle polgármester lett?

Átfutotta azon nyugdíjasok listáját, akiket a szervezet korábban valamilyen formában már felkarolt. Csupa olyan kívánság szerepelt a listán, amelyek valóra váltásához hathatós segítség kellett, és amelyek mellett, hogy eléggé különlegesek, de legalább olyan költségesek is voltak. Ehhez képest Savannah óhaja semmiségnek tűnt. Bár az idős hölgy kijelentése, miszerint vonzónak találja, zavarba ejtette.

Sosem buktak rá a gazdag nők. Közel a negyvenhez épp csak megél a fizetéséből, és a nyugdíjas éveire megspórolt pénzét is az újraválasztási kampányra költi. De miért is csinálja? Mert a választóinak szüksége van rá. Rá, és nem Louella Barnstable-re!

Ennél jobb reklámfogás nem is kell. Különben is, milyen kára származna belőle, ha engedne egy idős hölgy kívánságának?

Így aztán felhívta Mike-ot, és közölte:

– Rendben, csináljuk. Milyen hamar tudod tető alá hozni a találkozót?

Péntek délután Eva már a harmadik ruhánál tartott, de még mindig tanácstalannak tűnt. Végül Lacy jóváhagyását várva egy fekete, csónaknyakú, japánujjú, térdközépig érő, klasszikus fazont választott.

– Egy szolid gyöngysorral és fekete magas sarkúval elmegy, nem?

– Csinos, de én a te helyedben inkább azt a szűk szabású pávakéket választanám, amely úgy passzol rád, mintha...

– ...óvszerben lennék? – jegyezte meg kacagva Eva, amitől Lacy elpirult. Ebből is látszott, mennyire más neveltetésben részesültek. Egy vidéki lány értékrendje állt szemben egy dörzsölt városiével. – Ez nem az én randim. Csak azért egyeztem bele, hogy ott leszek, mert nem szívesen hagynám magára Savannah-t. Bár sosem gondoltam volna, hogy egyszer egy nyolcvannégy éves idős hölgy gardedámja leszek.

– Imádom a munkád! – szaladt ki Lacy száján.

– Ahogy én is a tiéd – vágta rá Eva, bár tisztában volt vele, hogy előbb meg kellene tanulnia főzni, hogy szerepet cserélhessenek.